FRANCES HODGSON BURNETT

O mică PRINȚESĂ

ROMAN PENTRU COPII ȘI TINERET

În românește de Graziella Oprescu

19). CU SUFLETUL APĂSAT

Așa stătea mica Seira, agățată de gratiile ferestrei și privind prin geam înăuntru, la prietenul ei necunoscut. Mâinile îi înghețau pe zăbrele, dar nimic nu o făcea să se depărteze, mai înainte de a-și fi terminat urările, de care îi era inima plină :

„Nici nu bănuești că aici, în frig, stă o prietenă credincioasă ce-ți dorește să te vindeci cât mai curând și să fii iarăși fericit. Ce rău îmi pare când te văd trist !“

Șoapta ei se făcea mai lămurită, glasul mai apăsat.

„Dece nu ai o „mică missus“, care să te mângâie, atunci când te simți rău, — așa cum îl mângâiam eu pe tata, când îl durea capul? Ce drag mi-ar fi să fiu eu „mica ta missus“! Noapte bună, noapte bună. Domnul să te păzească !“

Pleca; o caldă suflare de dragoste o învăluia. Se simțea însăși ocrotită și încurajată. Dorința ei era atât de fierbinte, încât era încredințată că cel din odaie, — în halatul lui de noapte și înfundat cum ședea într'un jilț adânc, simțea cum îl pătrund gândurile ei bune.

Părea că îl muncește ceva. Fruntea îi sta veșnic rezemată de podul palmei, pe când privirile i se pierdeau în jeraticul din sobă, ca unui om pe care îl frământă ceva și nu are odihnă, — iar nu ca cineva care cugetă numai la nenorocirile trecutului.

„Parcă se gândește la ceva ce îl apasă acum și care nu-i dă răgaz, își spunea Seira. Nu înțeleg dece ? Și-a câștigat banii perduți, curând o să se vindece și de răul de care sufere. Ce altceva mai poate fi ?“

Acest altceva, — pe care nici servitorii nu păreau să-l știe, — îl știa, fără îndoială, domnul Tudor, — cum îl numea ea pe tatăl „Marei Familii“. D. Tudor se ducea să-l vadă adesea ; chiar doamna Tudor și copiii se duceau să-și vadă vecinul bolnav, dar mai rar. El se arăta deosebit de prietenos cu cele două fetițe mai mari, — Maria și Jeny, — care se speriaseră atunci când Mihael dăduse bani Seirei. De altfel, în inima lui se găsea loc pentru toți copiii, — mai ales pentru fetițe. Nu e mai puțin adevărat că și Maria și Jeny țineau mult la dânsul și se bucurau de mai înainte, — atunci când știau că vor avea de făcut o mică vizită la casa de peste drum. Treceau vesele și sgomotoase prin piața ce le despărțea, dar, odată pășit pragul locuinței bolnavului, se făceau cele mai cuminți.

„E o creatură nefericită, spunea Maria, care spune că noi îl înveselim. E adevărat, dar asta trebue făcut cu băgare de seamă și în mare liniște“.

Maria era, de altfel, căpetenia întregei cete. Ea hotăra când anume i se pot pune întrebări despre India, când se simte ostenit și ei trebue să se strecoare afară, și să dea în grija lui Ram Dass, că poate intra, ca să-și vadă de stăpân. Toți îl iubeau pe Ram Dass. Câte minunate povești nu le-ar fi înșirat el, dacă știa măcar câteva cuvinte în altă limbă, decât cea industană. Numele adevărat al domnului din Indii era d. Carrisford. Jeny nu uită să-i povestească întâlnirea lor cu „fetița care nu era cerșetoare“. Povestirea aceasta avu darul să-i trezească băgarea de seamă, tot așa cum și întâmplarea lui Ram Dass cu fetița și maimuța peste acoperișuri, îl interesase. Mai ales Ram Dass, cu darul firesc ce avea de a povesti, îi zugrăvi foarte îndemânatec odaia în care trăia această fetiță: podeaua goală și roasă, pereții scorojiți, soba veche de tuciu și patul îngust și tare.

„Carmichael,—spuse domnul indian prietenului său, tatăl familiei Tudor. Mă întreb câte poduri de acestea, de care mi-a vorbit Ram Dass, — se mai află în jurul nostru și câte sărmane fetițe, părăsite, dorm în paturi tari, învelite cu pături subțiri, — în vreme ce eu mă tolănesc pe perne de puf, împovărat și sugrumat de o avere, care, în cea mai mare parte, nu este a mea.

— Prietene, îi răspunse Carmichael cu veselie — cu cât vei căuta să uiți și să nu te mai chinui, cu atât va fi mai bine pentru tine. Și de ar fi să stăpânești toate avuțiile din întreaga Indie, — tot nu poți îndrepta cât rău este pe lume. Chiar dacă ți-ai pune în gând să îmbraci toate podurile, în care locuesc ființe sărmane, — vor rămâne alte și alte poduri, din alte piețe sau străzi, să fie puse în rânduială. Și tot acolo ai fi !“

Domnul Carrisford îl asculta, ciocnindu-și palmele și privind țintă la jocul cărbunilor, ce se stingeau.

„Crezi oare, întrebă el cu glas sugrumat, — după o tăcere, — crezi că e cu putință ca acel copil, la care nu încetez să mă gândesc, — să fie oare adus în halul în care trăește ființa asta de aci, alături ?“

Domnul Carmichael se uită apăsat la el. Știa că nimic nu-i putea face mai rău, — atât creerului cât și sănătății lui, — ca aceste gânduri.
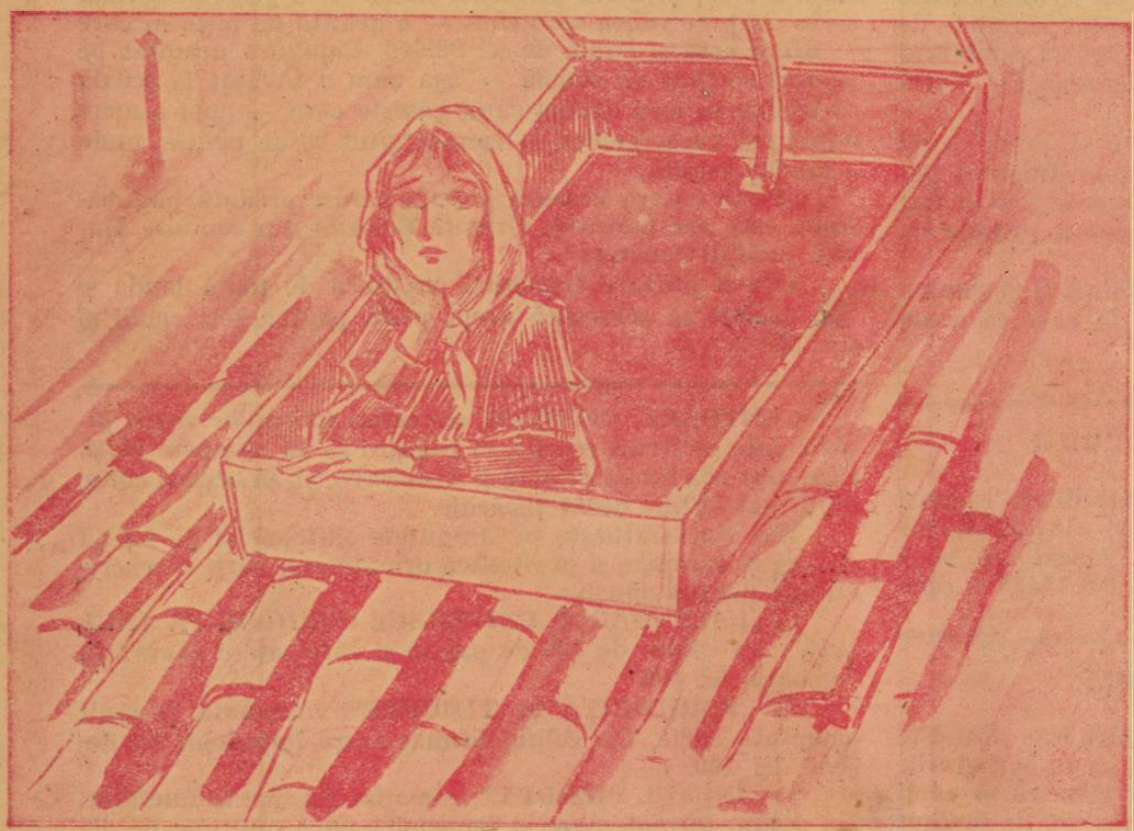
„Dacă este adevărat că acel copil dela școala doamnei Pascal din Paris este cel pe care îl cauți, — răspunse el cu blândețe, — el pare a fi în mâinile unor oameni în stare de a îl îngriji. Știi doar că o luaseră, fiindcă fusese tovarășa fetiței lor, care a murit. Nu mai au alții copii